

LUNDS
UNIVERSITET

Resolutionerna 1737 och 2231 om Irans urananrikning
*En kritisk diskursanalys av mötesprotokoll med postkolonialt
perspektiv*

Felicia Gustafsson

Avdelningen för mänskliga rättigheter

Historiska institutionen

Kurskod:MRSG31:3

Termin: HT 2018

Handledare:

Malin Arvidsson & Ida Jansson

Omfång: 10 101

Abstract

The meeting protocols regarding resolution 1737 and 2231 are based on Iran's alleged uranium enrichment, which with technical capacity, can develop into a nuclear program with military purposes. The United Nations Security Council have used sanctions to control Iran's uranium enrichment and the opinion differs if they have been effective or even justified due to the effects it has had on the country and its citizens. It has contributed to Iran becoming isolated from the international community. The United States has been prominent in the debate and has also introduced sanctions against Iran under national law, which have resulted in extensive sanctions. By approaching these resolutions through a critical discourse analysis and a postcolonial perspective my hope is to disentangle how the US and Iranian diplomats argue and adduce their arguments concerning Iran's right to use uranium enrichment. The purpose of this study is to critically analyze two security council meeting protocols focusing on power and dominance by using Teun van Dijk's methodological starting points. I have been able to identify power and dominance in the language's discursive framework and the discourse strategies. The US presents Iran as a threat for the international peace and security, while Iran opine that the security council is unjust. The US is a permanent member of the security council and thereof have the power to change the discourse regarding Iran. Therefore, the view of the debate can be seen as both maintaining and reproducing a power structure.

Keywords: Iran, USA, Postcolonial, Teun van Dijk, United Nations, Resolution 1737, Resolution 2231

Innehållsförteckning

1. Inledning.....	5
1.1 Problemformulering, syfte och frågeställning.....	6
1.2 Primärmaterial, avgränsning och källkritik.....	7
1.3 Bakgrund och tidigare forskning.....	8
1.4 Bakgrund till resolutionerna.....	11
1.4.1 Resolution 1737.....	11
1.4.2 Resolution 2231.....	12
2. Teori och metod.....	13
2.1 Teori.....	13
2.1.1 USA och Iran.....	15
2.2 Metod.....	15
2.2.1 Det diskursiva ramverket och de diskursiva strategierna	16
3. Analys.....	20
3.1 Diskursens ramverk utifrån res. 1737 och res. 2231.....	20
3.2 Diskursiva strategier.....	21
3.2.1 Resolution 1737.....	22
3.2.2 Resolution 2231.....	25
4. Resultat och diskussion.....	30
Referenser.....	34

1. Inledning

Det finns fem officiella kärnvapenstater; USA, Ryssland, Storbritannien, Frankrike och Kina varav alla innehar av en permanent plats i Förenta Nationernas (FNs) säkerhetsråd. Iran däremot, anses vara en tröskelstat, vilket innebär att de har teknisk möjlighet att framställa kärnvapen. Konflikten mellan staterna grundar sig i att Iran misstänks för förberedelser till produktion av egna kärnvapen, vilket säkerhetsrådet menar är olagligt samt ett hot mot den internationella fred och säkerheten.¹ Iran förnekar att de framställer kärnvapen, men att de använder urananrikning för civila ändamål och att de är fredliga. En av Irans representanter påtalade, under ett av säkerhetsrådets möten angående deras urananrikning, att Iran är ett stabilt land i en instabil region.² Iran hävdar att de har rätt att anrika uran för civila ändamål och att säkerhetsrådet inte kan bestämma om de har urananrikning eller inte. Dessutom har inga bevis uppvisats som stärker påståendet att Iran skulle producera eller inneha kärnvapen. Dock bör det poängteras att urananrikning är de facto det viktigaste steget för kärnvapentillverkning, vilket är det säkerhetsrådet oroar sig för.³

Irans urananrikningsprogram har orsakat en långdragen konflikt med omvärlden och det utgör konfliktens kärna. USA, EU och FN har infört sanktioner i ett försök att begränsa Iran från fortsatt urananrikning, vilket är ett försök att dra ner hastigheten på problemet.⁴ Sanktionerna bedöms vara ett mer fredligt medel för att nå politiska mål och kan anses vara det moraliska alternativet istället för krig, vilket enligt FN-stadgan kapitel VII, utgör den sista utvägen för säkerhetsrådet att använda sig av. Sanktionerna skadar främst ekonomin som i sin tur har inverkan på den sanktionerade statens befolkning. Sanktionerna har enligt Giumelli haft stor effekt, dock är det svårt att avgöra huruvida sanktionerna varit effektiva i förhållande till deras syfte.⁵ Det finns åtskilliga stridigheter i debatten då vissa hävdar att sanktionerna har fungerat medan andra menar att de inte fyllt något syfte alls då de varit både verkningslösa och orättfärdiga. Motsättningarna mellan Iran och västländer, speciellt USA, har blivit ett faktum. USA har infört andrahands-sanktioner mot länder som har handel med Iran och de har varit framträdande i debatten gällande införandet av omfattande sanktioner mot den iranska staten. Det är ett geopolitiskt skådespeleri och stormaktsspel.⁶

¹ Watson Wolfe Colby, Nicholas. "Nuclear chain reaction: Why economic sanctions are not worth the public costs." 1 Florida Journal of International Law. 2015, Vol. 27 Issue 1, p1-22. s. 5.

² Security Council Meeting Protocol. United Nations. "Non-proliferation". S/PV. 7488. Res. 2231. 20/07/2015. s. 15.

³ Watson, 2015, s. 7.

⁴ Giumelli, Francesco. "How EU sanctions work: A new narrative". Chailliot Paper, no. 129, 2013. s. 10-12.

⁵ Kazemzadeh, Masoud. "Foreign Policy Decision Making in Iran and the Nuclear Program." *Comparative Strategy* 36, no. 3, 2017. s. 203-204.

⁶ Kazemzadeh, 2017, s. 205.

Debatten har sedan 2000-talet dragit ut på tiden men efter flera förhandlingar antogs resolutionerna 1737 år 2006 och res. 2231 år 2015, vilket anses vara nyckelårtal enligt Giumelli.⁷ FN införde sanktioner för att signalera att Irans statsbeteende är illegitimt samt att de inte implementerat tidigare resolution 1696 från 2006. Det kan sägas att Iran inte mötte kraven gällande begränsning av deras urananrikning utan hävdade att sanktionerna var orättfärdiga. Sanktionerna tilltog i styrka och FNs säkerhetsråd bedömde därför att två olika slags sanktioner behövdes för att få större genomslagskraft. Den första riktar sig till de personer som är ansvariga för organisationer som begått brott mot de mänskliga rättigheterna. Den andra åsyftar att sanktionera personer som varit involverade i det misstänkta kärnvapenprogrammet, vilka är beslutsfattande personer men även företag som tagit in teknisk utrustning som kan användas för att främja framställningen av kärnvapen.⁸ FNs mål var att tvinga Iran att ändra sitt beteende samt begränsa deras kapacitet att framställa kärnvapen. Anledningarna till sanktionernas införande mot Iran kan ses som en blandning av mål och rädslor. Mål om att Iran ska ge upp sin urananrikning och rädsla för vad som sker om de inte gör det. Det är dock av betydelse att nämna att Iran inte är med i säkerhetsrådet och får därför inte rösta men de är inbjudna att delta eftersom inte något av P5 (de fem permanenta medlemmarna i säkerhetsrådet) använde vetorätten.⁹

Mot bakgrund av detta kommer jag att analysera resolutionerna 1737 och 2231 samt se hur USA och Iran argumenterar då de utgör motpoler i debatten. Detta genom en kritisk diskursanalys enligt Teun van Dijks modell och med Edward Saids perspektiv av postkolonialism. I materialet återfinns skilda uppfattningar kring hur FNs säkerhetsråd bör agera kring Irans urananrikning. Genom mötesprotokollen S/PV.5612 av resolution 1737 och S/PV.7488 av resolution 2231 ska jag utifrån van Dijks kritiska diskursanalys och Edward Saids inriktning inom postkolonialism se hur Iran och USA argumenterar om Irans urananrikning. Detta för att få en klarare bild i ländernas relationer och om USA uttrycker sig enligt ett postkolonialt mönster när dess representanter uttrycker sig om Irans urananrikning, vilket de historiskt sett gjort. Även att samlat analysera mötesprotokollen för att se vilka diskursiva strategier som används i argumentationen.

1.1 Problemformulering, syfte och frågeställning

Sanktionerna mot Iran har varit ständiga sedan 2000-talets början och ökat. Likt i teorin som praktiken finns det två sidor av debatten huruvida Iran har urananrikning för kärnvapentillverkning

⁷ Giumelli, 2013, s. 21.

⁸ Ibid. s. 21-22.

⁹ Ibid., s. 27-29.

eller ej. En kritisk diskursanalys av van Dijk kommer användas med Saids postkoloniala teoribildning för att se hur Iran och USA argumenterar om hur de ska gå tillväga i konflikten om Irans urananrikning. Valet av länder grundar sig i deras tidigare gemensamma historia och att USA har varit framträdande i debatten gällande sanktioner mot Iran och dessutom infört ytterligare sanktioner mot landet under nationell lag. Syftet med uppsatsen är att undersöka om primärmaterialet, dvs. ländernas uttalanden, uttrycker en form av maktutövning genom språket - en specifik diskursiv ordning som länderna eventuellt uttrycker eller följer enligt postkoloniala mönster. Jag kommer att analysera mötesprotokollen S/PV.5612 från 2006 där säkerhetsrådet antog resolution 1737. Det andra mötesprotokollet som ligger till grund i uppsatsen är S/PV.7488 från 2015 där resolutionen 2231 om Joint Comprehensive Plan of Action (JCPOA) antogs. Min frågeställning lyder:

Vilka diskursiva strategier och postkoloniala mönster används av USAs och Irans representanter i mötesprotokollen av resolutionerna UNSCR 1737 och 2231?

1.2 Primärmaterial, avgränsning och källkritik

Mitt primärmaterial består av mötesprotokollet (MP) från resolutionerna 1737 (MP:S/PV.5612) från 2006 och 2231 (MP:S/PV.7488) från 2015, alla tagna från FNs officiella hemsida och diskuterade av säkerhetsrådet. I den första resolutionen för Mr. Wolf USAs talan och Mr. Zarif är Irans FN-ambassadör. I den andra resolutionen representerar Ms. Power USA och Mr. Khosroo Iran. Valet av resolutioner grundar sig i att Iran deltar i mötena men inte har rösträtt. I andra resolutioner om sanktioner mot Iran är de frånvarande och inte inbjudna av säkerhetsrådet. Det är en av anledningarna till att jag valde just dessa resolutioner då båda länderna är närvarande och har möjlighet att uttala sig. Den andra anledningen är att efter antagandet av resolutionerna medföljer halvårs sammanfattningar i hur implementeringen fungerat. Sammanfattningarna präglas av att länderna beklagar att implementeringen inte har följts upp som de ska eller att de kräver förändring av Irans regim och jag har därför sållat bort dessa mötesprotokoll eftersom det inte tillför något i min studie. Jag valde även att inte ha med sammanfattningarna eftersom Iran inte är inbjudna till dessa sammanfattningsmöten. Den tredje anledningen är att respektive resolution är relevant för studien då de handlar om och diskuterar Irans urananrikning och vilka påföljder det bör få. Den fjärde anledningen till valet av resolutioner är att de symboliserar viktiga datum. Resolution 1737 antogs trots mycket motstånd av Ryssland som tidigare blockerat andra resolutioner gällande

sanktioner mot Iran. Resolution 2231 antogs 2015 efter flera år av förhandlingar och handlar om JCPOA. Det finns fler resolutioner om ämnet t.ex. 1696, 1737 eller 1747, men att använda två resolutioner om ämnet är en medveten avgränsning på grund av uppsatsens omfattning. Det är även en möjlig kritik till uppsatsen att den inte tar med alla resolutioner och därav inte skapar en omfattande bild av diskursen kring Irans urananrikning. En annan kritik till uppsatsen som bör belysas är valet av länder som även det är begränsat. Jag har valt att analysera Iran och USAs uttalande vilket ger ett begränsat perspektiv och inte ett helhetsperspektiv. Uppsatsen blir därför avgränsad till dynamiken mellan länderna och deras uttalanden i mötesprotokollen. Valet av länder grundar sig i deras tidigare koloniala och gemensamma historia.

Allt inhämtat material är från FNs officiella hemsida, jag ser därför inga svårare källkritiska problem då det är de officiella mötesprotokollen jag tolkar och har som grund i analysen. Notera att uttalanden under FNs säkerhetsråd kallas för mötesprotokoll, men utfärdas inte för alla FN-möten. Oftast finns det även pressmeddelanden som sammanfattar mötet och tolkar uttalandena, vilket jag kommer använda i fördjupningen av analysen gällande de två resolutionerna. Pressmeddelandena syftar till att sammanfatta mötena och belysa kontroverser i säkerhetsrådets möten angående resolutionerna.

1.3 Bakgrund och tidigare forskning

Detta avsnitt avser ge en bakgrund till tidigare forskning och för att få en bättre förståelse för kontexten i var resolutionsbakgrund. Därför har de två kategorierna förts ihop eftersom materialet jag använder redan har tolkat händelseförloppet. Forskningsöversikten är en sammanställning om vilka centrala idéer som redan är etablerade samt vad som krävs för att förstå analysen, bakgrunden och ländernas diplomatiska förbindelser samt relationer. Först redogörs USA och Irans relation. Sedan följer Irans roll i det internationella samfundet och därefter en förklaring samt bakgrund av resolutionerna 1737 och 2231 som kommer användas i arbetet.

Constance Duncombes artikel visar att USA och Iran genom historien varit fiender. Hans tidigare forskning visar att länderna länge har sett varandra som motpoler identitetsmässigt. Dessa representationer enligt Duncombe bidrar till en missrepresentation, vilket skapar en känsla av oförståelse. Detta kan förvärra spänningar mellan Iran och USA när de engagerar sig i nukleära förhandlingar.¹⁰ USA har infört sanktioner sedan gisslandramat 1979-1981 förklarar Duncombe. Gisslandramat skapade en diplomatisk kris mellan staterna då 52 amerikanska diplomater togs som

¹⁰ Duncombe, Constance. "Representation, Recognition and Foreign Policy in the Iran-US Relationship." *European Journal of International Relations* 22, no. 3, 2016, s. 622.

gisslan i 444 dagar av islamistiska studenter i syfte att visa sitt stöd i den iranska revolutionen. Duncombe nämner att länderna inte har haft några diplomatiska förbindelser sedan 1980-talet.¹¹

Kevjn Lims artikel visar att Irans position i det internationella samfundet är kontroversiell. Irans revolutioner stör omgivningen och den internationella miljön. Det är en revolutionär stat som antagoniserar hela omgivningen. Staten syftar till att bryta politisk och utrikespolitisk status quo externt och internt, vilket kan verka som destabiliserande faktor för andra stater.¹² Iran styr sitt land teokratiskt genom två olika former av lagböcker: lagboken och koranen. Detta anses vara passé i det internationella samfundet menar Lim. Iran påstår sig ha hittat en radikal och ny lösning till sociala problem och att denna är universell, därför är det revolutionärernas plikt att sprida den överallt. I detta fall blev det ännu mer kontroversiellt när lösningen ansågs vara religion i vilken samhällen ska organiseras och ledas förklarar Lim.¹³

Säkerhetsrådets rapport från 2018 angående Iran visar att resolutionerna har sin bakgrund i år 2003 med förhandlingarna mellan P5+1 (de fem permanenta länderna i säkerhetsrådet + EU) genom EU som var resultatlösa, där de kom fram till att Iran varken fick ha kärnvapen eller urananrikning.¹⁴ EU avstod från sanktioner men hotade Iran med att införa i framtiden om de ej lydte förhandlingarna och resolutionerna som tilltagits.¹⁵ Duncombe förklarar att de långdragna förhandlingarna ledde till att EU ansåg att Iran inte höll vad de lovade och USA tillade att Iran ska inte förhandla utan enbart lyda som en av landsföreträdarna uttryckte sig.¹⁶ Det resulterade i både ökade sanktioner och ökad urananrikning för Irans del. Inför förhandlingarna 2008-2009 stod USAs president Barack Obama med samma motstånd som tidigare president George W. Bush gjort. Obama insåg dock att Irans regim inte kommer ändra sitt statsbeteende, utan de kommer fortsätta med anrikningen. USAs ledning gav upp idén om att Iran skulle ge upp all urananrikning. Det resulterade i ändrat mål i förhandlingarna, då båda länderna hade skäl för sin argumentation. Iran och USA hade hemliga förhandlingar och år 2013 utkristalliserades en interim överenskommelse, vilken benämndes Joint Comprehensive Plan of Action (JCPOA). Det innebär kortfattat vad Iran får göra gällande uran förklarar Duncombe.¹⁷

Nicholas Watsons artikel bygger på den ekonomiska och legala delen av sanktioner och hur det påverkar mottagarlandet, i det här fallet Iran. Watson betonar att EU och FN har stor

¹¹ Duncombe, 2016, s. 625-626.

¹² Lim, Kevjn. 2015. "National Security Decision-Making in Iran", *Comparative Strategy*, 34:2, pp. 149-168. s. 150-151.

¹³ Lim, 2015, s. 159-160.

¹⁴ Security Council Report, United Nations. 2018. "Iran". Security Council Report - Independent, Impartial, Informative.

¹⁵ Security Council Report, 2018.

¹⁶ Security Council Meeting Protocol. United Nations. "Non-proliferation". S/PV.5612. Res. 1737. 23/12/2006.

¹⁷ Duncombe, 2016, s. 632.

genomslagskraft gällande rättfärdigandet av sanktioner enligt internationell rätt. Detsamma gäller amerikanska presidenter enligt amerikansk rätt. Det breda utrymmet av sanktionsrättfärdiganden, på både nationell och internationell nivå, kan leda till genomgripande ekonomiska sanktioner som har oönskade effekter på både omvärlden och mottagarlandet förklarar Watson.¹⁸ Under 2010 undertecknade Obama CISADA (Comprehensive Iran Sanctions, Accountability and Divestment Act). Det möjliggjorde att USA kunde införa andrahands-sanktioner på företag och individer som handlade med Iran och förhindra att andra företag köpslog med Iran. Sanktioner slår inte bara mot mottagarstatens ekonomi och dess befolkning utan även alla andra länder som har handel med Iran.¹⁹ När USA införde ekonomiska sanktioner påverkades och kostade det även amerikanska företag miljarder dollar i förlorad försäljning, avkastning på investeringar samt kostade tusentals arbetare sina jobb. USA uppskattas ha förlorat 134.7 - 175.3 miljarder USD som potentiell export till Iran. Medan exempelvis Frankrike förlorat 10.9 - 34.2 miljarder USD visar Watson.²⁰

Erica Morets artikel pekar på att sanktionerna har inneburit att hela befolkningen påverkas men inte i samma grad och utsträckning. Moret menar att policyskapare måste inse att de ekonomiska sanktionerna inte är värda den skada befolkningen tar.²¹ Sanktionerna har skapat en konstgjord och instängd ekonomi där inhemska producenter inte är tillåtna att exportera. Svarta marknaden har vuxit och tagit ut höga vinstmarginaler på import- och smuggelgods. De iranska eliterna kan betala de höga priserna som svarta marknaden kräver, medan under-och medelklassen inte har råd eller möjlighet att anpassa sig.²² De politiska ledarna och eliterna förblir relativt oberörda förklarar Moret. Vad som kan anses vara en olägenhet för eliterna kan vara en fråga om liv eller död för de fattiga medborgarna.²³ Även om motiveringen bakom långdragna sanktioner är att undvika de omänskliga effekterna av krig, kan de humanitära konsekvenserna av omfattande sanktioner ibland vara lika skadliga som militära styrkor om inte mer skadliga, påpekar Moret.²⁴

Min undersökning bygger på forskningsläget och medför ett nytt perspektiv på hur USA och Iran använder språket som maktutövning i mötesprotokollen. Det som medförs i arbetet från tidigare forskning är de historiska kontexterna av vad som tidigare hänt vilket kan vara till hjälp i analyserandet av språk samt huruvida länderna uttrycker postkoloniala mönster.

¹⁸ Watson, 2015, s. 8.

¹⁹ Ibid., s. 8-10.

²⁰ Ibid., s. 10-12.

²¹ Moret, Erica S. 2015. "Humanitarian impacts of economic sanctions on Iran and Syria", *European Security*, v.24 no.1. 5 s. 126.

²² Moret, 2015, s. 123.

²³ Ibid., s. 126.

²⁴ Ibid. s. 121.

1.4 Bakgrund till resolutionerna

Resolutionerna har sin bakgrund i Irans påstådda urananrikning som är en viktig del i kärnvapentillverkning. Efter flera förhandlingar och blockeringar av Ryssland antogs tillslut res. 1737 om att införa sanktioner mot Iran, förklarar en rapport från säkerhetsrådet 2018. År 2015 ledde de framgångsrika förhandlingarna fram till en kärnteknisk överenskommelse (JCPOA) vilket är res. 2231 som syftar till att avveckla Irans kärnvapenkapacitet. Det är en pågående konflikt mellan Iran och FNs säkerhetsråd, särskilt med USA som framträdande i mötena förklarar säkerhetsrådets rapport.²⁵

1.4.1 Resolution 1737

Vid säkerhetsrådets 5612e möte antogs förslaget till resolution 1737 enhälligt. Den antogs med 15 röster för, 0 mot, 0 blankt och 0 frånvarande. Resolutionen är från 2006 och resolutionsförfattarna var Frankrike, Tyskland samt Storbritannien och syftade till att införa sanktioner mot Iran med mål att begränsa deras urananrikning. Säkerhetsrådet införde sanktionerna för att få ner hastigheten på det eskalerande problemet - Irans urananrikning och antog därför resolutionen. Tyskland och Iran deltog trots att de var icke-rådsmedlemmar. Iran skickade brev om att få delta i mötet, annars hade de ej varit inbjudna. Det fanns ingen invändning i säkerhetsrådet, vilket möjliggjorde deltagandet, dock var de utan rösträtt. Deltagarna var bland annat USAs representant Mr. Wolf och Irans Mr. Zarif som deltog i mötet. Agendan för resolutionen var icke-spridning av kärnvapen. Resolutionen beslutar att Iran utan dröjsmål skall upphöra sin spridning av nukleär verksamhet. Den beslutar att alla stater ska vidta nödvändiga åtgärder för att förhindra leverans, försäljning eller överföring, direkt eller indirekt från deras territorier av varor, material utrustning eller teknik som kan bidra till Irans urananrikningsrelaterade upptrappning. Landet skall följa och tillhandahålla sådan åtkomst och samarbete som IAEA (International Atomic Energy Agency) begär. Resolutionen innebar också att alla stater ska frysa medel, andra finansiella tillgångar och ekonomiska resurser gällande Iran, som ägs eller kontrolleras av personer eller företag som anges i resolutionen. Det upprättades och kontrollerades av 1737-kommittén för att övervaka implementeringen. Det gav också en tidsfrist för Iran om de följde resolutionen då sanktionerna skulle upphävas om de avslutade nukleär aktivitet inom 60 dagar. Sammanfattat är det värt att nämna att res. 1737 förbjöd tillhandahållandet av nukleär teknik och material samt frös tillgångarna hos personer och företag kopplade till

²⁵ Security Council Report, 2018.

anrikningsprogrammet. Det ägde rum två månader efter det att ett förslag till resolutionen hade upprättats, vilket ändrades flera gånger efter invändningar från Ryssland och Kina.²⁶

I resolutionen, som antogs enligt kapitel VII i FN-stadgan, krävdes det att Iran upphävde nukleära aktiviteter. Iran svarade genom att fördöma resolutionen och kritisera säkerhetsrådet eftersom resolutionen enligt artikel 41 i kapitel VII i FN-stadgan ej kan genomföras.²⁷

1.4.2 Resolution 2231

Vid säkerhetsrådets 7488e möte antogs förslaget till resolution 2231 enhälligt. Den antogs med 15 röster för, 0 mot, 0 blankt och 0 frånvarande. Resolution 2231 är från 2015 och syftade till att införa JCPOA vilket var ett omfattande program som begränsar Irans urananrikning. Resolutionsförfattarna var de fem permanenta medlemmarna i säkerhetsrådet; Kina, Frankrike, Ryssland, Storbritannien och USA, tillsammans med Tyskland, EU och Iran. De diplomatiska ansträngningarna för att nå en omfattande, hållbar och långsiktig lösning på den iranska urananrikningen kulminerade i den gemensamma övergripande handlingsplanen - JCPOA. Resolutionen visade ett skifte i relationen mellan säkerhetsrådet och Iran, istället för fientlighet byttes det mot en vilja att stärka relationerna genom implementationer av JCPOA. Omfattande implementering skulle bidra till att skapa förtroende för Irans nukleära program, som uteslutande var fredligt och betonade att JCPOA bidrar till att främja och underlätta utvecklingen av ekonomiska och handelsrelaterade relationer och samarbeten med Iran.²⁸

Om Iran svarade positivt på implementering av resolutionen skulle säkerhetsrådet avgöra om upphörandet av sanktioner som anges i resolutioner mellan 2006 och 2015 skulle vara aktuellt. Tidigare resolutioner som antagits gällande Irans urananrikning är 1696 (2006), 1737 (2006), 1747 (2007), 1803 (2008), 1835 (2008), 1929 (2010) och 2224 (2015), vilka isåfall skulle upphöra då res. 2231 trädde ikraft.²⁹

²⁶ Security Council Press Release. "Security Council imposes sanctions on Iran for failure to halt uranium enrichment, unanimously adopting resolution 1737". UN Press Release. 23/12/2016.

²⁷ Security Council Press Release, 2016.

²⁸ United Nations Organisation. "Resolution 2231 Background". UN Org.

²⁹ United Nations Organisation. "Resolution 2231 Background". UN Org.

2. Teori och metod

I detta avsnittet ska jag presentera teori och metodologiska verktyg som tillämpas i uppsatsen. Jag har valt att utgå från Teun van Dijks diskursanalys (CDA) som metod och Edwards Saids tolkning av postkolonialism som teori. Val av metod grundar sig i att van Dijk fokuserar på sociala problem och överordnande diskurser som leder till ojämlika maktordningar samt upprätthållande av maktstrukturer. I förhållande till undersökningens frågeställning, ska detta avsnitt användas för att belysa maktstrukturer, maktrelationer och maktordningar angående resolutionerna 1737 och 2231 samt hur de tas i uttryck inom Saids teori om postkolonialism.

2.1 Teori

Jag har valt Edward Saids bok *Orientalism* från 2016 [1978] som en inriktning inom postkolonial teori eftersom den ifrågasätter tidigare och nuvarande stormakters inverkan på icke-västländer (hädanefter: occidenten).³⁰ Först följer en förklaring om den valda teorin och vilket syfte den fyller i mitt arbete. Därefter förklaras och kopplas USA och Irans historiska relationer till teoribildningen.

Notera att det Said menar med väst, applicerar jag på säkerhetsrådet utifrån USAs maktposition. För det första är teorin relevant eftersom Iran är ett av få länder som inte har kolonialiseras, men det har ändå varit en intressesfär för USA som lagt sig i deras inre statsangelägenheter. Jag är även medveten om att världen är multipolär, vilket betyder att makten är distribuerad kring fler länder än USA som inte är den enda stormakten internationellt. För det andra är det även värt att nämna att jag argumenterar för att USA uttrycker sig postkolonialt och att FN som organisation är mer eller mindre kolonial eftersom den skapades efter andra världskriget och att de länder som vann kriget fick en permanent plats i säkerhetsrådet, samt att de länder som innehar platsen har gemensam historia av kolonialism.³¹ FN är uppbyggt på 'the four policemen' efter andra världskriget av USAs tidigare president Franklin D. Roosevelt som ville att de länderna skulle säkra världsfreden. De fyra stormakterna var bland annat USA som även fick vetorätt och permanent plats i säkerhetsrådet.³² Syftet var att de skulle vara ansvariga för den internationella fred och säkerheten eftersom de besatt mest kunskap och makt. Som en förebyggande åtgärd mot nya krig skulle andra länder än de fyra poliserna avväpnas och endast de skulle ha tillåtelse att inneha vapen som var

³⁰ Said, W. Edward, 2016, *Orientalism*. Falun, ScandBook AB.

³¹ Schild, Georg. "The Roosevelt Administration and the United Nations". *World Affairs*, Vol. 158, No. 1, Woodrow Wilson and the League of Nations: Part Two (SUMMER 1995), pp. 26-34. s. 27-28.

³² Schild, 1995, s. 28-29.

kraftfullare än ett gevär.³³ FN är uppbyggt på ett orättvist sätt och synliggör både koloniala tendenser samt ojämlika maktförhållanden mellan länder. Teorin används för att ge perspektiv på mötesprotokollen, synliggöra maktstrukturer i deras uttalanden samt att den fungerar som stöd i den kritiska diskursanalysen. Den postkoloniala teoribildningen är influerad av poststrukturalismen vilken belyser språkets verkan för skapandet av identiteter, institutioner och politik. Den visar på hur världen struktureras av språkliga tillämpningar som reproduceras och upprätthålls.³⁴ Det stödjer frågeställningens syfte och är även kopplat till val av diskursanalys som metod, eftersom det fokuserar på språk som maktutövning.

Teorin problematiserar väst och dess förankring i internationella relationer av dominans och underordning och utgår samt förtydligar de historiska kopplingarna mellan kolonialism och nutida former av rasism, diskriminering och diskurser vilket bygger på ojämlika maktförhållanden. Said menar att västs normer anses vara globala och ses som universalistiskt applicerbara, vilket möjliggjort flertal involveringar i andra stater.³⁵ Konstruerandet av kunskap är grunden som möjliggjort imperialismen, syftet var antingen att det var västs börda att sprida kunskapen för att hjälpa eller stjäla genom ett imperialistiskt synsätt. Notera att prefixet 'post' i postkolonial markerar att även nutida samhällen präglas av det koloniala och legitimerar hierarkier som bildades under kolonialisering och som än idag upprätthålls globalt av bland annat FN och säkerhetsrådet.³⁶

Den binära dikotomin bygger på att det görs skillnad mellan väst och öst, vi och dem, gott och ont. Skillnaden framgår tydligt när väst anser att occidenten inte når upp till den västerländska standarden som anses vara det enda fungerande statsstyret förklarar Said.³⁷ Det är av betydelse att förtydliga att orientalen inte är västs enda motpol, därför används ordet occidenten istället för orientalen. Det beskrivs som västs motpol och det som de inte eftersträvar att vara. Väst framställs som allvetande där dessa civiliserar occidenten. Polariseringen uppkommer av den intensiva kategoriseringen, vilket är ett grundproblem som ger västländer en överordnad maktposition.³⁸ Said förklarar att orientalismen har varit ett sätt för Europa att ta kontroll, dominera och styra över icke-västländer. Ojämlika maktrelationer synliggörs som ett svar på kolonialismen och föreställningar om att väst är modernt, civiliserat och rationellt. Det korrelerar med synen på öst som irrationellt, gåtfullt och förmodernt, relationen bygger på binära oppositioner.³⁹ Teorin syftar till att ifrågasätta

³³ Schild, 1995, s. 28.

³⁴ Said, 2016, s. 17-19.

³⁵ Ibid., s. 51.

³⁶ Ibid., s. 59.

³⁷ Ibid., s. 4-5.

³⁸ Ibid., s. 64-65.

³⁹ Ibid., s. 183-184.

USAs involverande i Irans statsangelägenheter även om det är så säkerhetsrådet är utformat. Occidentens invånare anses inte kunna föra sin egna talan vilket innebär att väst får göra det, utanförskapet är en central utgångspunkt i teorin menar Said.⁴⁰ Det kan kopplas till min undersökning där Iran var tvungen att skicka brev till säkerhetsrådets ordförande för att delta i mötet om res. 1737. De hade varken rösträtt eller inverkan i säkerhetsrådets beslut. Liknande inträffade gällande mötet om res. 2231 där det visar sig att de var tvungna att bli inbjudna för att få vara med, men som i första resolutionen för andra länder deras talan. Det är värt att förtydliga att det har att göra med säkerhetsrådets utformning att göra snarare än Iran och att det är FN som system som ifrågasätts.

2.1.1 USA och Iran

Den här kategorin syftar till att förklara USA och Irans historiska relation kopplat till Suids inriktning i postkolonialismen.

Wolfe-Hunnicuttt förklarar att USA och Irans förbindelser har sin början i slutet av 1800-talet. USA sågs som en trovärdig utländsk makt av Iran medan de var rysk och brittiskt intressesfär. Under andra världskriget invaderades Iran av Storbritannien och Sovjetunionen, vilka båda var allierade med USA.⁴¹ Förbindelserna fortsatte dock och utvecklades efter kriget. Åren av Mohammad Mossadeqs styre, som avsattes av en statskupp organiserad av Central Intelligence Agency (CIA) USA, satte en törn i relationerna. Därefter stärktes förbindelserna med nära allians och vänskap mellan Shah Mohammad Resa Pahlavi och USAs regim. Förbindelserna tvärvände dock efter att länderna blev oeniga efter den iranska revolutionen 1979 enligt Wolfe-Hunnicuttt. Men även efter gisslandramat upphörde de diplomatiska förbindelser.⁴²

2.2 Metod

Teun A. van Dijk's artikel "Principles of critical discourse analysis" från 1993 utgör metoden eftersom den förtydligar samt analyserar maktutövning genom språket. Val av metod grundar sig i att den fokuserar på och belyser ojämlika maktförhållanden vilket stödjer min frågeställning samt stödjer det postkoloniala perspektivet som kommer användas genom uppsatsen. Kritisk diskursanalys (CDA) har stöd i uppsatsens syfte att undersöka hur förhandlingarna mellan USA och

⁴⁰ Ibid., s. 109.

⁴¹ Wolfe-Hunnicuttt, Brandon. "Becoming Enemies: US-Iran Relations and the Iran-Iraq War, 1979-1988". *REVIEWS IN AMERICAN HISTORY*; SEP 2018; 46; 3; p523-p529. s. 524.

⁴² Wolfe-Hunnicuttt, 2018, s. 526.

Iran förs och är arbetssättet genom uppsatsen. Syftet med CDA är att undersöka diskurser, samhällsfenomen och maktstrukturer, vilket är en av inriktningarna av kritisk teori. Diskurs definieras som en form av social praktik i kritisk diskursanalys.⁴³ Det både påverkar och påverkas av samhället och människors samverkan. Metoden fokuserar på vilka som har tillgång till diskursen och hur tillgången till diskursen påverkar den. Det är kopplat till säkerhetsrådet - USA sitter i säkerhetsrådet och har tillgång samt möjlighet att styra och skapa diskurser medan Iran var tvungen att bli inbjuden för att få tala, dock utan rösträtt vilket visar ojämlika maktförhållanden. CDA är även relevant för min studie eftersom det finns två distinkta scheman att följa. Den första syftar till att synliggöra det som sägs medan den andra handlar om omgivningen och vilken plattform det uttrycks på samt hur det görs. CDA menar även att ingenting är opolitiskt då världen är politisk. Jag anser att det är mer relevant att fokusera på de diskursiva strategierna, däremot redogörs de diskursiva ramverken kortfattat för att få en insikt i diskursens kontext och resolutionernas bakgrund.

Van Dijk nämner att social ojämlikhet har sin grund i klass, etnicitet och kultur. Det är faktorer som styrs och upprätthålls av eliter inom både politiken och institutioner.⁴⁴ Med eliten räknas bland annat parlamentariker eftersom de har möjlighet att styra diskurser.⁴⁵ Makt medför även kontrollerande av de med underordnad ställning, vilket kan ha inverkan på de underordnades liv och möjligheter. Van Dijk förklarar att eliten förtalar de maktlösa genom att hävda att de utgör ett hot mot den internationella fred och säkerheten.⁴⁶ Makt, överordnad och strukturer upprätthålls av elitens intressen i vilket makt är ett socialt fenomen. Ju mer tillgång till att medverka i vissa diskurser desto mer makt får eliten.⁴⁷ Det är dock värt att nämna att det är en förenkling för att tydliggöra. Irans representanter i FN tillhör landets elit och kan därför räknas som elit. Dock, i detta sammanhang, inkluderas de ej som eliten eftersom säkerhetsrådet är överordnade.

2.2.1 Det diskursiva ramverket och strategierna

Genom det metodologiska verktyget analyseras texterna först genom att identifiera det diskursiva ramverket eller förutsättningarna, vilket är kontext, genre, regler och positioner.⁴⁸ Sedan analyseras de diskursiva strategierna med syfte att synliggöra argumentationens t.ex. retoriska stilfigurer,

⁴³ Van Dijk, Teun. "Principles of Critical Discourse Analysis", in *Discourse and Society*, 1993, vol. 4 nr 2. s. 250.

⁴⁴ *Ibid.*, s. 252.

⁴⁵ *Ibid.*, s. 256.

⁴⁶ *Ibid.*, s. 264.

⁴⁷ *Ibid.*, s. 250.

⁴⁸ *Ibid.*, s. 13.

lexikalisk stil eller hyperbolisk förstärkning.⁴⁹ Metoden kommer tillämpas på mötesprotokollen och ländernas uttalanden i dessa.

Avsikten med de diskursiva strategierna och det diskursiva ramverket som redogörs nedan är att synliggöra maktinflytande utifrån hur länderna uttalar sig i resolutionernas mötesprotokoll. Undersökningen kommer utgå från det diskursiva ramverket och strategierna, genom granskning av det språk som används. Avgränsningen är medveten på grund av uppsatsens omfång och utgår från Teun van Dijks kritiska diskursanalys eftersom den synliggör maktstrukturer, vilket är grunden i diskursanalys. Detta för att kunna avtäcka det och därefter tolka uttalandena i mötesprotokollen genom att se vad för makt och språk som reproduceras. Van Dijk förklarar att eliten tenderar att framställa sig själva med positiva kännetecken för att underminera underordnade genom att de framställs negativt. Dolda strategier genom generalisering och framhävning av information som är irrelevant för ämnet är tillvägagångssätt för att dominera. Mot bakgrund av detta, anser jag att det metodologiska verktyget är relevant att tillämpa i undersökningen av vilket språk och makt som reproduceras och används i mötesprotokollen. Genom det kan jag i mitt förfarande fördjupa mig i hur språket kan användas som ett maktmedel. Notera att jag har valt att utesluta strukturerad betoning som egentligen är en av de diskursiva strategierna i van Dijks diskursschema. Syftet med det är att det inte är relevant till min studie. Jag har även valt att slå ihop historisk berättelse och citering då jag anser att de hör ihop. Jag har dessutom tillfört en punkt på de diskursiva strategierna, vilken är ett fokus på postkolonialismen. Avsikten är att den postkoloniala teorin integreras i analysen för att se om maktstrukturerna tas uttryck i uttalandena. Syftet med tillämpandet av det diskursiva ramverket är att synliggöra vilken påverkan det har på hur mycket makt ett visst land har. Men även att undersöka hur länder med makt upprätthåller och reproducerar detta genom att legitimera och fastlägga det med hjälp av de olika diskursiva strategierna och ramverken.⁵⁰

Följande diskursiva ramverk av van Dijk kommer appliceras på mitt primärmaterial:

1. *Identifiera textens kontext*: Sakförhållanden som kan påverka uttalandena som t.ex. landsrepresentanter, kontext, syfte eller plats.⁵¹ Ett exempel är vad landsrepresentanterna kan säga och inte, beroende på land, politisk ställning och maktposition. Undersökningen syftar till att fokusera på makt och auktoritet eftersom det kan förstärkas genom diverse faktorer beroende på kontext, t.ex. om de tillhör makteliten och har ett stort inflytande.

⁴⁹ Ibid., s. 15.

⁵⁰ Ibid., s. 259.

⁵¹ Ibid., s. 270-271.

2. *Genre*: vilken typ av uttalande är det? Vilka formella regler och normer ligger till grund för uttalandenas utformning och struktur.⁵² Mitt primärmaterial grundar sig i mötesprotokoll från resolutionsantaganden i FNs säkerhetsråd vilket är formella uttalanden. Diskursen formas därefter beroende på vilken typ av uttalande, vilket gör att eliten med privilegier har möjlighet att forma diskursen.
3. *Kommunikativa handlingar och regler för social interaktion*: kategorin fokuserar på hur de tilltalar varandra och hur de uttalar sig för att övertyga de övriga deltagarna.⁵³
4. *Deltagarnas positioner*: syftet är att analysera landsrepresentanternas positioner och roller i sammanhanget för att belysa hur det kan påverka uttalandena.⁵⁴

Följande diskursiva strategier av van Dijk kommer appliceras på mitt primärmaterial:

1. *Argumentation*: Van Dijk förklarar att länder kan, genom sin position och makt, ha möjlighet att påverka diskurser t.ex. negativ värdering av fakta.⁵⁵ Det är därför av betydelse att se hur makt används i de två utvalda mötena om Irans urananrikning.
2. *Retoriska figurer*: hyperbolisk förstoring, en slags förstärkning av dikotomin mellan binära oppositioner om 'deras' negativa handlingar till bakgrund mot 'våra' positiva handlingar. Det kan exempelvis vara förnekanden eller över-och underdrifter. Det studeras genom att se hur landsrepresentanterna använder retorik men även hur de använder vi versus dem.⁵⁶
3. *Lexikalisk stil*: ordval som grundar sig i positiva eller negativa värderingar och är beroende av kontexten.⁵⁷
4. *Historisk berättelse och citering*: det innebär att landsrepresentanterna berättar om negativa personligt upplevda händelser eller att de berättar negativt om händelser för att styrka sina uttalanden. Vid citering citerar landsrepresentanterna trovärdiga vittnen, källor eller experter om specifika händelser.⁵⁸
5. *Postkoloniala tendenser*: Ger de uttryck för tidigare eller nuvarande koloniala tendenser, exempelvis att de lägger sig i Irans inre statsangelägenheter. Ojämliga maktrelationer synliggörs som ett svar på kolonialismen och föreställningar om att väst är modernt, civiliserat och

⁵² Ibid., s. 271.

⁵³ Ibid., s. 272.

⁵⁴ Ibid., s. 263-264.

⁵⁵ Ibid., s. 273-274.

⁵⁶ Ibid., s. 278.

⁵⁷ Ibid., s. 264.

⁵⁸ Ibid., s. 270.

rationellt. Det korrelerar med synen på öst som irrationellt, gåtfullt och förmodernt, relationen bygger på binära oppositioner.⁵⁹

⁵⁹ Said, 2016, s. 183-184.

3. Analys

Under detta avsnitt har jag valt att utgå från van Dijks kritiska diskursanalys för att undersöka mitt primärmaterial. Det innebär att jag ska granska de diskursiva strategierna och ramverket i resolutionerna. Notera att det diskursiva ramverket kommer redogöras för kort och övergripande, med anledningen att få en förståelse för kontexten, och eftersom den är detsamma gällande resolutionerna kommer de granskas samlat. Mitt primära fokus är de diskursiva strategierna, där maktspråk diskuteras i detalj vilket syftar till att ge ett djup i analysen. Detta för att kunna granska språket som respektive landsrepresentant använder i säkerhetsrådets möten om resolutionerna och vilka dolda maktstrukturer som finns i uttalandena.

Analysens disposition är att mötesprotokoll S/PV.5612 av res. 1737 från 2006 först analyseras. Detta genom CDA för att se hur länderna argumenterar i turordningen USA och därefter Iran. Efter det analyseras mötesprotokollet S/PV.7488 av res. 2231 från 2015 med samma turordning av länder. I den första resolutionen för Mr. Wolf USAs talan och Mr. Zarif är Irans FN-ambassadör. I den andra resolutionen representerar Ms. Power USA och Mr. Khosroo Iran.

3.1 Diskursens ramverk utifrån res. 1737 och res. 2231

Utifrån van Dijks modell för det diskursiva ramverket kan det konstateras att landsrepresentanterna är medvetna om att det är säkerhetsrådet som styr och påverkar diskursen. USA har genom politiska privilegier goda förutsättningar att kunna påverka sanktionerna mot Iran. USA uttrycker det, i mötesprotokollet för res. 1737, som ”*US expects that Iran and all other UN member states will immediately act under their charter obligations to implement the requirements of this draft resolution.*”⁶⁰ Länderna är medvetna om säkerhetsrådets maktinverkan och auktoritet att kunna fördöma Irans urananrikning för att sedan, tillsammans med det internationella samfundet, kunna stoppa det med hjälp av sanktionerna. Förutom makten de har i form av diskursen kan de även konkretisera Iran som ett säkerhetshot mot den internationella fred och säkerheten. USA börjar sitt uttalande, i mötesprotokollet för res. 1737, med att säga ”*Iran’s pursuit of nuclear weapons capability constitutes a grave threat and demands a clear statement from this Council.*”⁶¹ Länderna är medvetna om maktstrukturernas *kontext* i säkerhetsrådet och makten det innehar. I

⁶⁰ Security Council Meeting Protocol. ”Non-proliferation”. S/PV.5612. Res. 1737. 23/12/2006. s. 3.

⁶¹ Security Council Meeting Protocol, 2006, s. 3.

mötesprotokollet för res. 2231 synliggörs samma maktstruktur och *maktpositionerna* länderna har är densamma.⁶²

Genren är ett diplomatiskt uttalande, av landsrepresentanter som *deltagare*, vilket ägde rum i FNs högkvarter i New York på båda mötena. Det är ett politiskt forum med medföljande diplomatisk *kontext* som skapar olika förutsättningar beroende på land. Ländernas uttalandens ordning är i förväg bestämt av ordföranden, vilket i detta fallet var Mr. Al-Nasser från Qatar i res. 1737. I mötet om res. 2231 är ordföranden landsföreträdare för Nya Zeeland Mr. McCully.⁶³ I och med att förhandlingen var på FNs högkvarter innebär det att det förekommer särskilda *kommunikativa handlingar* som respektive landsrepresentant har i ansvar att förhålla sig till. Landsrepresentanterna borde inleda varje uttalande med att tacka presidenten för det arbete säkerhetsrådet utfört med resolutionen för att i slutet av sitt anförande åberopa fredligare framtid och att resolutionen kan säkra den internationella fred och säkerheten eller tacka presidenten återigen. Detta är *sociala regler* inom den politiska *kontexten* och *genren*, vilket påverkar uttalandena.

Mötet äger rum bakom lyckta dörrar där enbart landsföreträdare från respektive land är närvarande och talar utifrån sina *positioner* de har som land. Van Dijk nämner att det finns maktordningar som visas genom strukturer och diskurser, t.ex. landsrepresentanterna har inte lika hög auktoritet.⁶⁴ På res. 1737s möte var Iran inte inbjuden utan har fått skicka ett brev till presidenten innan för att få medverka. I brevet bad de om att få medverka på mötet, vilket beviljades eftersom ingen av de permanenta medlemmarna i säkerhetsrådet använde sitt veto, vilket påverkar *kontexten*.⁶⁵ Detsamma gällde vid res. 2231s möte där de var tvungna att bli inbjudna och där ingen av säkerhetsrådets medlemmar invände.⁶⁶ Iran har därför en svagare ställning att påverka diskursen p.g.a. sitt underläge i säkerhetsrådet. Deras *position* påverkar även att de möjligtvis inte behöver följa de *sociala reglerna* och *kommunikativa handlingar* vid anförandet fullt ut eller tvärtom att de har högre förväntningar på sig för att delta eftersom de är tillfälliga *deltagare*.

3.2 Diskursiva strategier

⁶² Security Council Meeting Protocol, United Nations. "Non-proliferation". S/PV. 7488. Res. 2231. 20/07/2015.

⁶³ Security Council Meeting Protocol, 2015, s. 2.

⁶⁴ van Dijk, 1993, s. 260.

⁶⁵ Security Council Meeting Protocol, 2006, s. 2.

⁶⁶ Security Council Meeting Protocol, 2015, s. 2.

Utifrån van Dijks modell för de diskursiva strategierna följer en undersökning hur landsföreträdarna, utifrån deras positioner och makt, förhåller sig till förstärkta åtgärder gällande Irans urananrikning.

3.2.1 Resolution 1737

Argumentationen i mötet präglas av att Iran inte har följt tidigare resolutioner och att det krävs fler åtgärder och handlingskraft från säkerhetsrådet för att bibehålla den internationella fred och säkerheten. Medan Iran menar att de har följt resolutionerna och att det är orättvist att säkerhetsrådet attackerar deras fredliga nukleära program. De anser även att det är orättvist dömt då säkerhetsrådet inte infört sanktioner mot Israel som öppet går ut med att de har kärnvapen.⁶⁷ Irans urananrikning präglar debatten och det råder skilda åsikter mellan länderna om det är till för kärnvapen eller ej och hur omfattande sanktionerna bör vara. Företrädaren för USA framför *argument* med *negativ värdering av fakta*, där Iran framställs som ett hot mot den internationella fred och säkerheten.⁶⁸ När landsrepresentanten anger Iran som ett säkerhetshot mot det internationella samfundet påverkar de diskursen och använder sin makt samt *position* i försök att stoppa Irans nukleära program. USAs *maktposition* präglas av makt då de bland annat är permanenta medlemmar med vetorätt.

USA röstar igenom resolutionen för att visa Iran att deras statsbeteende är oacceptabelt, men också att om de inte följer den nya resolutionen kommer ytterligare säkerhetsåtgärder att införas. Mr. Wolf, USAs representant, menar att Iran fortsätter trotsa det internationella samfundet med fortsatt anrikningsverksamhet och uppfyller därför inte sina skyldigheter enligt säkerhetsrådets tidigare res. 1696 från 2006.⁶⁹ USA är även tydliga med att sanktionerna ska vara omfattande. De ska gälla och riktas åt både individer kopplade till den nukleära verksamheten samt den iranska regimen. USA inför även nationella lagar för att fullt ut implementera resolutionen. Mr. Wolf förklarar ”[w]e will also take steps under United States law to ensure that we have put in place appropriate measures against individuals and entities involved in the Iranian nuclear program, and we will call on every other country to urgently follow suit.”⁷⁰ Mr. Wolfs argumentation bygger på att framhäva USAs goda gärningar till bakgrund mot Irans onda handlingar, vilket är en *förstärkning* av *binära oppositioner*. Detta kan problematiseras utifrån *postkolonialismen* eftersom USA har kärnvapen. När Iran har urananrikning är det ett hot mot den internationella fred och säkerheten,

⁶⁷ Security Council Meeting Protocol, 2006, s. 10.

⁶⁸ Ibid., s. 4.

⁶⁹ Ibid., s. 3.

⁷⁰ Ibid., s. 4.

men att USA är den stat med flest kärnvapen är inte det. Said menar att västländer anser sig ha både rätten och kunskapen att förvalta kärnvapen.⁷¹ USAs *maktposition* och makt gör att de har tillgång och lagligt kan ha kärnvapen.

Landsföreträdaren argumenterar även för att Irans enda väg ur den internationella isoleringen är att överge det nukleära programmet och därefter återuppbygga internationellt förtroende. Mr. Wolf förmedlar ”[w]e hope this draft resolution will convince Iran that the best way to ensure its security and end its international isolation is to abandon the pursuit of nuclear weapons and take steps needed to restore international confidence.”⁷² USA förväntar sig även att Iran ska lyda resolutioner då det finns konsekvenser om de inte gör det.⁷³ Mr. Wolfs *argumentation* tyder på en *förstärkning* mellan *dikotomin* säkerhetsrådet versus Iran, där det förstnämnda är det goda som ska rädda världen från onda Iran med nukleära program. Mr. Wolf avslutar sitt uttalande med att påtala att USA ser framemot Irans fullständiga, ovillkorliga och omedelbara överensstämmelse till resolutionen.⁷⁴ Detta är en form av *lexikalisk stil* att visa deras makt genom att använda sig av ord som visar på att Iran måste lyda USA.

Mr. Zarif motsätter sig och förminskar USAs *argumentation*, utifrån sin inbjudna *position*, och menar att Iran aldrig har attackerat eller hotat om att använda våld mot något av FNs medlemsländer, ändå anses de vara ett säkerhetshot. Han *förnekar* att Iran inte följt tidigare resolution och påtalar att det är orättvist att samma stater som fortsätter driva säkerhetsrådet att vidta åtgärder mot Irans fredliga nukleära program har systematiskt inte vidtagit några åtgärder för att Israel ska överlämna sina kärnvapen, vilket är en avledning från ämnet. Mr. Zarif syftar i sin *argumentation* på USA som är allierade med Israel och vilka stöttar dem internationellt.⁷⁵ Landsföreträdarens *argumentation* visar på en *förstärkning på dikotomin* mellan säkerhetsrådet och Iran. Landets goda handlingar och deras fredliga nukleära program är oskyldiga och säkerhetsrådet är orättvist och att de facto mobbas. Mr. Zarif säger ”[w]e believe that the days of bullying, pressure and intimidation by some nuclear weapon holders are long gone...”⁷⁶ Detta är även en form av *lexikalisk stil* då Mr. Zarif väljer att benämna säkerhetsrådets handlingar mot Iran som mobbning, vilket är ett ord med *negativ värdering*.

Iran anklagar även några av säkerhetsrådets permanenta medlemmar för att missbruka rådet och sin makt för att åtgärda sina utrikespolitiska problem och vara intressestyrda. Detta eftersom de

⁷¹ Said, 2016, s. 251.

⁷² Ibid., s. 4.

⁷³ Ibid., s. 4.

⁷⁴ Ibid., s. 3.

⁷⁵ Ibid., s. 9.

⁷⁶ Ibid., s. 12.

inte agerat mot Israels illegala innehav av kärnvapen och att de därav inte följt art. 41 i FN stadgan. Mr. Zarif säger ”...or whether it is merely a tool in the toolbox of a few of its permanent members, which only misuse it to fix their foreign policy problems and to serve their short-sighted perceived interests.”⁷⁷ Mr. Zarif tydliggör att Iran har rätt till urananrikning men att de inte är förvånande att de med permanent plats nekar dem rätten. De har rätt till kärnvapen men Iran får inte ens ha urananrikning. Detta är en orättvisa, menar Irans landsföreträdare. Det finns även en *historisk* orättvisa enligt Mr. Zarif då det iranska folket fått uppleva vad FN:s säkerhetsråd har gjort mot dem de senaste sex årtiondena. Iran blir straffad för sin nationalisering av sin oljeindustri samt att de uppfattas som ett hot mot fred, påpekar Mr. Zarif. Resolutionen är också en påminnelse om säkerhetsrådets likgiltighet inför militärkuppen 1953 organiserad av två av dess permanenta medlemmar - USA och Storbritannien, vilket återställde den tidigare diktatorns ställning i landet. De ansåg inte heller att den massiva irakiska invasionen av Iran vara ett hot mot internationell fred och säkerhet och inte heller fördömde de den illegala invasionen. Mr. Zarif fortsätter ”...it brings back the horrors of the long years when this council turned a blind eye to the extensive and brutal use of chemical weapons against iranian civilians and soldiers.”⁷⁸ Denna typ av *argumentation* är *historisk berättelse* som innebär att landsföreträdaren berättar om negativa historiska händelser för att styrka sitt uttalande.⁷⁹ Detta kan ses utifrån *postkolonialismen* att Iran anser att USA har lagt sig i när de inte borde, med tanke på statskuppen 1953 och inte lagt sig i när de borde, med tanke på den irakiska invasionen år 1988. De har lagt sig i Irans inre angelägenheter i tid och otid, vilket är tecken på *koloniala mönster* menar Said. Det är även de ojämlika maktrelationerna som synliggör kolonialismen.⁸⁰

Sammanfattat kan det *postkoloniala* perspektivet appliceras på uttalandena. USA, ett västland, involverar sig i Irans interna statsangelägenheter vilket är problematiskt och följer *postkoloniala mönster* utifrån Suids teori eftersom landet tidigare haft historiska kopplingar till kolonialism enligt Said och använt Iran som en intressesfär. Det är en komplex situation. Västländer som anser att de är poliser i det internationella samfundet, att de vet bäst och ska hjälpa Occidenten är problematiskt enligt Said.⁸¹ Väst ser det som sin börda att agera självutnämnd polis förtydligar Schild.⁸² Förståelsen finns dock att inte alla länder bör ha kärnvapen eller att det ska vara lätt att ha tillgång till. Det kan också tas i uttryck som antingen att väst ser det som sin börda att hjälpa eller

⁷⁷ Ibid., s. 9.

⁷⁸ Ibid., s. 12.

⁷⁹ van Dijk, 1993, s. 270.

⁸⁰ Said, 2016, s. 250.

⁸¹ Ibid., s. 17-19.

⁸² Schild, 1995, s. 28-29.

som ett imperialistiskt verktyg för att styra och kontrollera icke-västländer. Said förklarar att väst ser det som sin börda och rätt att intervensera och involvera sig i Occidentens inre angelägenheter.⁸³

3.2.2 Resolution 2231

Argumentationen i mötet handlar om att JCPOA har blivit accepterad och att det markerar ett nytt skifte i säkerhetsrådet gällande kärnvapenfrågan. Irans argumentation präglas av att de anser sig ha blivit orättvist behandlade och att sanktionerna genom åren har varit orättfärdiga, vilket visar på samma argumentation som tidigare res. 1737. USA menar att de lyfter sanktionerna eftersom Iran är beredda att samarbeta med det internationella samfundet. Iran däremot hävdar att det handlar om orättvis behandling och att de följt IAEAs restriktioner samt att det inte en enda gång under förhandlingarna har uppvisats bevis som visar på deras påstådda kärnvapen.⁸⁴ Landsrepresentanten för USA framför *argument* med *negativ värdering av fakta*, där Iran fortfarande, liknande i den res. 1737, framstår som ett säkerhetshot mot det internationella samfundet. USA använder sin *position* genom att påverka diskursen till att Iran fortfarande anses vara ett hot mot den internationella fred och säkerheten.⁸⁵

Ms. Power, USAs representant, påtalar att även om kärnvapenfrågan är viktig är inte den det enda som oroar landet. Irans kränkningar mot mänskliga rättigheter är också det ett säkerhetshot. Ms. Power klargör att det är därför USA fortsatt kommer investera i säkerhet för deras allierade i regionen. USA behåller sanktionerna i samband med Irans stöd till terrorism, dess nukleära program samt deras kränkningar av mänskliga rättigheter.⁸⁶ Hon tydliggör även att det är därför de tar detta steg eftersom Iran beväpnat med kärnvapen skulle vara långt mer destabiliserande och farligt för deras vänner och världen. *Argumentationen* som används visar *lexikalisk stil* på ordet 'vänner' och en *hyperbolisk förstoring* mellan Iran och USA. Ms. Powers användning av ordet 'vänner' medför en fientlighet mot Iran som ovän, det blir en motsatspol vilket följs av en *förstärkning* mellan vi versus dem. Med ordet 'vänner' läggs även en *positiv värdering i kontexten*, men medför en *negativ värdering* när Iran exkluderas.⁸⁷

Ms. Power verifierar att JCPOA är accepterad och att den är juridiskt bindande för alla stater som ratificerar avtalet. Sanktionerna kommer lyftas om Iran följer avtalet. Ms. Power klargör att det handlar om ”*[l]essons about enforcing global norms, the essential role of diplomacy, the need for*

⁸³ Said, 2016, s. 214-215.

⁸⁴ Security Council Meeting Protocol, 2015, s. 13.

⁸⁵ Ibid., s. 2.

⁸⁶ Ibid., s. 2.

⁸⁷ Ibid., s. 3.

*ongoing vigilance and the absolute necessity of the unity of the Security Council...*⁸⁸ Argumentationen tyder på att *maktpositionen* säkerhetsrådet innehar har använts för att styra Iran och förändra deras statsbeteende för önskad effekt genom lyfta sanktioner om de implementerar resolutionen.⁸⁹ Utifrån *postkolonialismen* är detta typisk *argumentation* och motivering av involvering av västländer. Nämligen att normerna är globala, medan de i själva verket är västerländska eftersom de normerna premieras enligt Said.⁹⁰ De globala normerna som USAs representant Ms. Power talar om angående kärnvapen gäller inte västländer. Som Said tidigare nämnt om västerländsk kunskap som premieras utgör säkerhetsrådets stater enskilda kärnvapen inget hot eftersom de har kunskapen och innehavande makt.⁹¹ Slutsatser som kan dras är att beroende på land som besitter kärnvapen ändras även säkerhetshotets grad.

Landsföreträdaren använder även Dag Hammarskjölds kända citat ”*[t]he United Nations was not created to bring us to heaven, but to save us from hell*”⁹², vilket är *historisk citering*. Citatets syfte kan tolkas till resolutionens åtgärder om att minska och begränsa Irans tillgång till urananrikning som är en viktig del i kärnvapentillverkning. Citatet används för att styrka resolutionens åtgärder gällande Iran. Ms. Power påpekar USAs *goda gärningar* till bakgrund av Irans utveckling av nukleära program och vidare utvecklar ”*[i]n 2006, in response to Iran’s efforts to develop a nuclear-weapons program, the Security Council put in place one of the toughest sanctions regimes in its history, which was complemented by robust sanctions imposed by the US, several other countries and the EU.*”⁹³ Ms. Power syftar på res. 1737 från 2006 och menar att de har fortsatt infört sanktioner i försök att hindra Iran från urananrikning, vilka fortfarande agerar oacceptabelt. *Dikotomin* mellan länderna är fortsatt *förstärkt* genom USAs landsrepresentant som säger ”*[y]et while reaching this deal matters, our work is far from finished. In the months and even years ahead, the international community must apply the same rigor to ensuring compliance with the JCPOA.*”⁹⁴ Argumentationen visar att det är det internationella samfundet mot Iran, vilket är en *hyperbolisk förstoring* mellan de *binära oppositionerna*.

I slutet av uttalandet nämner Ms. Power att Iran kan bli inkluderat i det internationella samfundet om de tillämpar internationell standard istället för att leva i isolation. Hon benämner det som ”*[i]f Iran demonstrates a willingness to respect the international standards upon which our collective security rests, then it will find the international community and the US willing to provide*

⁸⁸ Ibid., s. 2.

⁸⁹ Ibid., s. 2.

⁹⁰ Ibid., s. 10.

⁹¹ Said, 2016, s. 12.

⁹² Security Council Meeting Protocol, 2015, s. 2.

⁹³ Ibid., s. 2.

⁹⁴ Ibid., s. 3.

a oath out of isolation and towards greater engagement.”⁹⁵ Hon påtalar även att ”[i]t is humbling to imagine how much more we could achieve. It should motivate us to do far more.”⁹⁶ De två uttalandena kan förklaras som att när säkerhetsrådet enas gällande hot växer deras påverkan exponentiellt och att de borde förenas för att bibehålla samt upprätthålla internationell fred och säkerhet.⁹⁷ Utifrån *postkolonialismen* kan detta problematiseras eftersom det är när USA anser att Iran tillämpar den internationella standarden och normer de kommer inkluderas, men det är på deras vilja och kommando. Detta nämner Said som att västländer styr occidenten.⁹⁸ Iran måste anpassa sig till det västerländska för att ha något att säga till om. Den västerländska standarden anses vara occidentens motpol, där occidenten är allt det som väst eftersträvar att inte vara.⁹⁹

Mr. Khoshroo, Irans representant, menar att antagandet av res. 2231 markerar ett nytt och fundamentalt skifte i säkerhetsrådet då Irans nukleära program varit fredligt de senaste 10 åren och att det nu bekräftas. Sanktionerna de har infört har varit orättfärdiga och grundats på rena spekulationer och hörsägen enligt Mr. Khosroo. Det har inte en enda gång framkommit bevis att Irans nukleära program varit annat än fredligt. Mr. Khoshroo *förminskar* USAs *argumentation* och menar att de har följt IAEA och att även det har varit orättvist, ”[f]or example, in terms of inspection frequency, only Japan has been subject to greater scrutiny than Iran, while Japan has far more extensive nuclear facilities. Last year, Iran even surpassed Japan in the number of inspections it was subjected to.”¹⁰⁰ Sanktionerna genom åren har varit orättvisa och res. 1737 var straff för att den iranska befolkning inte accepterade det internationella samfundets villkor. Mr. Khoshroo förklarar att iranier inte kommer glömma de orättvisor som säkerhetsrådet medfört men att de vill ha en chans, ”[w]hile we therefore hope that the Security Council will open a new chapter in its relations with us, we cannot accept or forget its previous treatment of Iran...”¹⁰¹ Landets *argumentationen* visar att de anser att säkerhetsrådets missbruk av *makten* de innehar är orättfärdig men att de är beredda att gå vidare men ej glömma. Det visar även på, enligt van Dijk, *historisk berättelse* i och med säkerhetsrådets historiska orättvisa mot Iran.¹⁰² Landsföreträdaren använder *negativa händelser* för att styrka sitt uttalande om att säkerhetsrådets handlingar har varit orättvisa.

Mr. Khoshroo använder ordet ’haram’ vid beskrivning av nukleära vapen och menar att Irans högste ledare har förbjudit det. Han utvecklar ”[w]e hope that our partners and the council will do

⁹⁵ Ibid., s. 4.

⁹⁶ Ibid., s. 4.

⁹⁷ Ibid., s. 4.

⁹⁸ Said, 2016, s. 251.

⁹⁹ Ibid., s. 14.

¹⁰⁰ Security Council Meeting Protocol, 2015, s. 13.

¹⁰¹ Ibid., s. 13

¹⁰² Van Dijk, 1993, s. 270.

*the same with the regard if their commitments under the same documents.*¹⁰³ Argumentationen är en form av *lexikalisk stil* i kontexten då Iran är en av få teokratier i världen och ordet 'haram' syftar till att signalera ut negativt värderade påståenden kring säkerhetsrådets egna kärnvapen. Mr. Khoshroo använder även ordet 'Iranophobia' för att beskriva Israel som ständigt, enligt honom, varit emot Iran och försökt begränsa all landets urananrikning. Mr. Khosroo beskriver det som "[t]he Iranophobia that it tries to spread in the region and beyond also serves that nefarious purpose. We therefore alert our friends and neighbors not to fall into Israels trap."¹⁰⁴

Mr. Khoshroo avslutar sitt uttalande genom att direkt vända sig till USA.

I also wish to briefly react to some baseless accusations leveled by some speakers in todays meeting. It is ironic that the ambassador of the US accused my government of destabilizing the region and of terrorism. The country that invaded two countries of our region and created grounds favorable to the growth of terrorism and extremism is not well placed to raise such accusations against mine.¹⁰⁵

Uttalandet av Irans representant tyder på att *argumentationen* är *förstärkning* av *dikotomin* mellan USA och Iran där landet tillrättavisar USA och menar att det är dem som utgör säkerhetshotet och inte Iran. Landsrepresentanten *förminskar* även USAs argumentation om att Iran skulle utgöra säkerhetshotet i regionen. Mr. Khoshroo vidare förklarar att Iran är ett stabilt land i en instabil region.¹⁰⁶

Det *postkoloniala* perspektivet kan appliceras på uttalandena. Det uppstår problematik när väst ska lära, tillrättavisa och civilisera occidenten menar Said, i detta fallet USA mot Iran.¹⁰⁷ USA fortsätter sanktionera Iran med argument för deras påstådda kärnvapen - vilket det inte uppvisats bevis för trots att de andra länderna lyfte sanktionerna genom JCPOA som mötesprotokollet visade.¹⁰⁸ Iran menar att USA inte heller haft bevis för att deras påstådda nukleära program är fredligt eller ej. Det kan utläsas av mötesprotokollet att Israel har kärnvapen, men de utgör inget hot. USA använder sin makt de innehar från FN för att fylla sina utrikespolitiska intressen. De styr och kontrollerar de länder de väljer att göra och där Iran har stått i skottlinjen under flera år.¹⁰⁹

USA har, genom sin argumentation, visat att de infört sanktioner för att skydda sina allierade och det internationella samfundet. De ska hjälpa, frågan är om de stjälp. De ser det som sin börda att

¹⁰³ Security Council Meeting Protocol, 2015, s. 14.

¹⁰⁴ Ibid., s. 15.

¹⁰⁵ Ibid., s. 15.

¹⁰⁶ Ibid., s. 15.

¹⁰⁷ Said, 2016, s. 20.

¹⁰⁸ Security Council Meeting Protocol, 2015.

¹⁰⁹ Ibid., s. 250.

involvera sig i Irans statsangelägenheter för att de vet bäst samt att landet inte följer mallen för statsstyre.¹¹⁰

¹¹⁰ Security Council Meeting Protocol, 2015.

4. Resultat och diskussion

Jag har mot bakgrund av van Dijks kritiska diskursanalys och Saids postkoloniala teori kunnat finna olika strategier som respektive landsföreträdare använder i sina uttalande för att framhäva sina argument och även se hur de använder språket som maktutövning. Utifrån min valda metod och teori kan det sammanfattat av analysen konkluderas att Irans urananrikning är ett faktum, men syftet om det är för civila eller militära ändamål är således oklart. Debatten bygger på en motsatspol med USA och Iran som motsatsparter. Mötet kan ses som stridigheter mellan länderna som har olika utgångspunkter och utrikespolitiska intressen. Därigenom uppstår en spänning mellan staterna om hur tillvägagångssättet bör se ut samt om det är rättfärdigat. Med detta följer även att argumenten blir påverkade i vilken utsträckning landet har makt och hur språket kan tyda på en maktposition.

Resultat av analysen är att det finns både fördelar och nackdelar med ländernas användning av språk som maktmedel, men också med deras argumentation. USAs landsrepresentanter framställer Iran som farlig för det internationella samfundet, rentutav som ett säkerhetshot som ej bör litas på, vilket är en typ av diskursiv strategi för att underordna Iran. Vidare anser USA även att det är rättfärdigat med omfattande sanktioner med motiveringen att Iran kontinuerligt kränker mänskliga rättigheter, stödjer terrorism och att de möjligtvis använder urananrikningen för kärnvapentillverkning. Irans förespråkare belyser däremot dels avsaknaden av bevis, dels att det internationella samfundet, med utgångspunkt i FNs säkerhetsråd, är orättvisa i sina fördömanden. Iran ifrågasätter ett flertal gånger Israel, som är USAs allierade, att de öppet har hotat om att attackera stater men ändå inte upplevt sanktionernas vrede. Det uppstår en tydlig motsättning mellan staterna om vad som är orättvisa samt skillnaderna mellan rätt eller fel. En av Irans representanter ifrågasätter även USA som invaderat två länder i mellanöstern och fortfarande inte anses vara ett hot mot den internationella fred och säkerheten, vilket framgår i mötesprotokollen och tyder på ett förnekande och ifrågasättande av USAs intressen.

Genom det diskursiva ramverket och de diskursiva strategierna har makt synliggjorts genom språket och deras position enligt van Dijks metodologiska tillvägagångssätt. Resultaten visar att Iran motsätter och förnekar USAs uttalanden och menar att det inte finns belägg för att de använder sin urananrikning till kärnvapenframställning. Irans förespråkare anklagar även USA för att vara partisk i debatten, följa sina utrikespolitiska intressen och för historisk orättvisa. Argument tyder på och kan ge uttryck för upprätthållande av ”vi” mot ”dem” samhälle, vilket även bygger på ojämlika matförhållanden och binära oppositioner - diskursiv strategi. Van Dijk nämner att detta kan vara ett sätt för parterna att bibehålla sin maktposition eller att få den andre fast i sin underordnade roll. Det

är även problematiskt, ur ett postkolonialt perspektiv, att de fem officiella kärnvapenstaterna är de som sitter i säkerhetsrådet och avgör huruvida Iran ska fortsätta tillåtas anrika uran. Said förklarar att den västerländska kunskapen premieras och att det postkoloniala mönstret upprepas även i nutid. USA använder sin makt för att begränsa Irans urananrikning med hjälp av sanktioner som gjort att landet nästan helt isolerats ur det internationella samfundet. Argumentationen de båda länderna använder förstärker binära oppositioner. Båda parterna framställer sig själva med positiva kännetecken för att undergräva den andre genom att de framställs negativt, vilket följer van Dijks diskursanalys. USA gör det, å ena sidan, genom att de upprätthåller och säkrar den internationella fred och säkerheten. Medan Iran, å andra sidan, menar att de är oskyldiga och att säkerhetsrådet är orättvist samt inkonsekvent. Slutsatser som dras är att USA dock har mest påverkan genom sin maktposition då de har permanent plats i säkerhetsrådet och kan påverka (om inte ett annat land med vetorätt misstycker) Irans statsbeteende samt att de båda länderna använder diverse diskursiva strategier för att hävda sin rätt i argumentationen exempelvis hyperbolisk förstärkning, historisk berättelse samt negativ värdering av fakta.

I resolution 2231 förklarar USAs landsrepresentant att de lyfter sanktionerna om Iran är beredda att samarbeta, om de lyder och ändrar sitt statsbeteende. Det tyder på att USA på det sättet styr Irans inre statsangelägenheter, vilket är ett resultat av analysen. I samma resolution nämner dock Iran att kärnvapen är haram enligt deras högste ledare och de menar att dem andra i säkerhetsrådet bör införa detsamma. Det kan tolkas som att de vill förbjuda all kärnvapen och att ingen stat, oberoende av maktposition, bör inneha urananrikning för militära ändamål. Den högste ledarens ord för Iran är en del av lagen då de både följer koranen och den juridiska lagboken. Det uttalandet kan anses som att de vill hävda sin oskuld på en religiös nivå i debatten, vilket medför att de använder, i den här argumentationen, andra medel för att bevisa sig oskyldiga.

I ett vidare perspektiv går det att ifrågasätta om det verkligen handlar om enbart Irans misstänkta kärnvapenprogram eller om det används som militära termer för att rättfärdiga de handlingar som utövas mot Iran. En intressant aspekt är att USA inte infört sanktioner mot Israel som öppet visar att de har kärnvapen och även hotat andra medlemsländer. Istället har de infört omfattande sanktioner genom FN och nationell lag mot Iran, vilka de saknar bevis för och som inte hotat eller attackerat medlemsländer. De har låtit Israel undfly införandet av sanktioner eftersom det varken fyller utrikespolitiska mål eller intressen att göra det mot allierade, eller som landsförespråkaren nämnde ”vänner”. USA använder sin position för att påverka diskursen, hade de varit emot Israel och allierade med Iran hade sanktionerna ändrat riktning, vilket är ett intressant resultat av analysen. Iran anklagar, i resolution 2231, säkerhetsrådet - särskilt USA, för mobbing

och historisk orättvisa. Även att Israel, vilket som tidigare nämnt är USAs allierade, har iranofobi. Debatten om sanktionerna har varit rättfärdiga fortsätter och Iran menar att de genom tiderna varit orättfärdiga och att landets befolkning tagit skada. Även, som tidigare nämnt i avsnittet för bakgrund, förklarades det av Erica Moret i artikeln "Humanitarian impacts of economic sanctions on Iran and Syria" att befolkningen tar stor skada av sanktionerna. De humanitära konsekvenserna är stora och befolkningen, beroende på klass påverkas olika mycket. Trots att sanktionerna är riktade åt politiska ledare eller eliter kan de förbli relativt oberörda då de har ekonomiska resurser för att anpassa sig efter sanktionernas konsekvenser, medan för fattigare familjer kan det bli livsavgörande, vilket presenterades i tidigare forskning.

En fråga som följer är om USA verkligen följer FN-stadgan? Handlar sanktionerna om att USA, som delar av forskningsöversikten konstaterat, vill fortsätta involvera sig i Iransk politik och styrande. Som tidigare nämnt av Constance Duncombe i artikeln "Representation, Recognition and Foreign Policy in the Iran–US Relationship." har Iran och USA sett varandra identitetsmässigt som motsatspoler genom tiden. USA har samarbetat med iranska diktatorer som är samarbetsvilliga med den amerikanska regimen då de enklare kan påverka iransk politik, detta mot den iranska befolkningens vilja som Duncombe nämnde. USAs argumentation gällande rättfärdigande av både resolutioner och sanktioner refererar ofta till globala normer som Iran bör tillämpa. De globala normerna kan anses vara västs kunskap som de anser vara det enda fungerande i statsstyre. De västerländska normerna ses som universalistiskt applicerbara vilket bidrar till problem gällande diskursen om makt och dominans. Den västerländska dominansen upprätthålls eftersom den anses vara global och universalistisk.

Utanförskap är en central utgångspunkt i postkolonialismen, vilket kan appliceras på Irans situation. Resultat av analysen visar att landet inte är inbjudna till säkerhetsrådets två möten gällande de valda resolutionerna och andra länder för deras talan samt bestämmer vilka konsekvenser som bör åberopas. Andra länder, särskilt USA, tycks avgöra Irans öde eftersom de besitter den 'rätta' kunskapen och innehar maktpositionen som krävs för att styra diskursen. FN som system är orättvist uppbyggt då vissa länder har mer makt än andra, vilket visades i punkt 2.1. Säkerhetsrådets syfte är att de ska vara ansvariga för den internationella fred och säkerheten eftersom de hade "rätt" kunskap och makt. Som tidigare nämnt i teoridelen av Georg Schild i artikel "The Roosevelt Administration and the United Nations" förklaras det att FNs grundpelare var de fyra poliserna, däribland USA, som skulle upprätthålla både fred och säkerhet. Notera att det redan då ansågs att det enbart var de fyra länderna som skulle ha tillåtelse att inneha vapen som var kraftfulla och inte några andra stater. Det är intressant eftersom flera år senare återfinns samma

dilemma om vilka länder som bör ha kraftfulla vapen och ej. Det kan därför utifrån analysen dras resultat om att postkoloniala mönster upprepas.

Det hade varit önskvärt att med hjälp av annat material kunnat undersöka fler länders uttalanden och därmed dynamiker inom de valda resolutionerna. Det hade varit intressant att mer djupgående förstå varför förhandlingarna kring resolutionerna blev en långvarig konflikt och undersöka andra faktorer kring varför länderna argumenterar som de gör. Jag anser att det hade varit givande att kunna fördjupa mig i varför spänningarna föreligger mellan länderna och vilka konsekvenser det har inneburit i praktiken.

Referensförteckning

Duncombe, Constance. "Representation, Recognition and Foreign Policy in the Iran–US Relationship." *European Journal of International Relations* 22, no. 3, 2016, 622–645.

Giumelli, Francesco. "How EU sanctions work: A new narrative". *Chailliot Paper*, no. 129, 2013.

Kazemzadeh, Masoud. "Foreign Policy Decision Making in Iran and the Nuclear Program." *Comparative Strategy* 36, no. 3, 2017, 198–214.

Lim, Kevjn. 2015. "National Security Decision-Making in Iran", *Comparative Strategy*, 34:2, pp. 149-168.

Moret, Erica S. 2015. "Humanitarian impacts of economic sanctions on Iran and Syria", *European Security*, v.24 no.1.

Said, W. Edward, 2016, *Orientalism*. Falun, ScandBook AB.

Schild, Georg. "The Roosevelt Administration and the United Nations". *World Affairs*, Vol. 158, No. 1, Woodrow Wilson and the League of Nations: Part Two (SUMMER 1995), pp. 26-34.

Security Council Meeting Protocol. United Nations. "Non-proliferation". S/PV.5612. Res. 1737. 23/12/2006.

Tillgänglig på: http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/PV.5612

Security Council Meeting Protocol. United Nations. "Non-proliferation". S/PV. 7488. Res. 2231. 20/07/2015.

Tillgänglig på: http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/PV.7488

Security Council Press Release. United Nations. "Security Council imposes sanctions on Iran for failure to halt uranium enrichment, unanimously adopting resolution 1737". UN Press Release 23/12 - 16.

Tillgänglig på: <https://www.un.org/press/en/2006/sc8928.doc.htm>

Security Council Report, United Nations. 2018. "Iran". Security Council Report - Independent, Impartial, Informative.

Tillgänglig på: https://www.securitycouncilreport.org/monthly-forecast/2018-06/iran_17.php

United Nations Organisation. "Resolution 2231 Background". UN Org.

Tillgänglig på: <https://www.un.org/en/sc/2231/>

Van Dijk, Teun, "Principles of Critical Discourse Analysis", in *Discourse and Society*, 1993, vol. 4 nr 2. s. 252.

Watson Wolfe Colby, Nicholas. "Nuclear chain reaction: Why economic sanctions are not worth the public costs." *Florida Journal of International Law*. 2015, Vol. 27 Issue 1, p1-22.

Wolfe-Hunnicut, Brandon. "Becoming Enemies: US-Iran Relations and the Iran-Iraq War, 1979-1988". *REVIEWS IN AMERICAN HISTORY*; SEP 2018; 46; 3; p523-p529.